

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2020

ΕΤΟΣ ΜΑ΄

ΑΡ.477 - 478

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

Απόστολος: Ρωμ. ιγ' 11-ιδ' 4

Ευαγγέλιο: Ματθ. στ' 14-21

1 Μαρτίου 2020

«Εάν γαρ αφήτε τοις ανθρώποις τα παραπτώματα αυτών, αφήσει και υμίν ο πατήρ υμών ο ουράνιος» (Ματθ.στ' 14).

Εάν στην περίπτωση της οικοδομής ενός σπιτιού, πέραν από τα θεμέλια, είναι απαραίτητη η προσεκτική επιλογή και των υπόλοιπων υλικών για την κατασκευή της, ούτως ώστε να αισθανόμαστε σιγουριά και ασφάλεια, πολύ περισσότερο χρειάζεται αυτή η προσοχή στην περίπτωση της πνευματικής ζωής. Γιατί η πνευματική ζωή πρέπει να βιώνει από τη μια και από την άλλη να εκφράζει το θέλημα του Θεού. Παράλληλα ο πιο πάνω διπλός στόχος δεν πρέπει να αποβλέπει ούτε στην ικανοποίηση της συνείδησής μας, αλλά ούτε και στην εξασφάλιση πιστοποιητικού καλής συμπεριφοράς που θα απονεμηθεί από τους άλλους ανθρώπους. Η πιο αξιόπιστη απονομή είναι αυτή του Θεού που βλέπει τόσο τις διαθέσεις, όσο και τις κρυφές πράξεις.

Η πνευματική ζωή, πρέπει να έχει ως χαρακτηριστικό της το γνήσιο, το αυθεντικό. Οτιδήποτε άλλο απορρίπτεται σαν υποκριτικό. Κάθε τι που δεν έχει σαν κίνητρο την αληθινή αγάπη, αλλά το «θεαθήναι», τότε χωρίς καμία επιφύλαξη, είναι όχι μόνο αποκρουστικό, αλλά και καταδικαστέο.

Ο Χριστός θέλοντας να θεμελιώσει την πνευματική ζωή πάνω σε στέρεες βάσεις δηλώνει καθαρά και απερίφραστα ότι, όχι μόνο αποστρέφεται την μνησικακία, αλλά και την καταδικάζει. Και τούτο γιατί η μνησικακία προβάλλει σαν αδυναμία του ανθρώπου να συγχωρεί. Αποδίδοντας ο Χριστός ιδιαίτερη σημασία στο θέμα της συγχώρεσης του συνανθρώπου την εντάσσει στην Κυριακή προσευχή σαν δεσμευτική και σαν προϋπόθεση της συγχώρεσης των δικών μας αμαρτιών λέγοντας: «Και άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφήμεν τοις οφειλέταις ημών» (Ματθ. στ' 12).

Ο Χριστός μας πρόσφερε τη συγχώρεση όχι μόνο μέσα από την Ενανθρώπιση, αλλά ιδιαίτερα με την Σταυρική του θυσία. Ακόμα μας προσφέρει την εμπειρία της συγχώρεσης καθημερινά, είτε με την μορφή της ανοχής, είτε με τη μορφή της στήριξης στις διάφορες δυσκολίες.

Αυτή η εμπειρία της συγχώρεσης, που μας προσφέρει, μας δημιουργεί την αναγκαιότητα, αλλά και την υποχρέωση να φερόμαστε με επιείκεια στους συνανθρώπους μας. Αυτή η επιείκεια θα είναι η έμπρακτη αναγνώριση των φανερών και αφανών ευεργεσιών του Θεού προς εμάς, αλλά και η αληθινή ευγνωμοσύνη μας προς τον Θεό.

Η σχέση μας με το Θεό περνά μέσα από την καθημερινότητα των σχέσεων μας με τον συνάνθρωπο. Καμιά προσευχή, καμιά νηστεία, καμιά πράξη αρετής δεν γίνεται αποδεκτή από το Θεό, αν δεν περάσει, μέσα από τη συμφιλίωση με τον συνάνθρωπο. Ο Χριστός είναι σαφής: «Εάν προσφέρης το δώρον σου επί το θυσιαστήριον κακεί μνησθής ότι ο αδελφός σου έχει τι κατά σου, άφες εκεί το δώρον σου έμπροσθεν του θυσιαστηρίου και ύπαγε πρώτον διαλάγηθί τω αδελφώ σου, και τότε ελθών πρόσφερε το δώρον σου» (Ματθ. ε' 23-24). Δηλαδή, «Όταν προσφέρεις το δώρο σου στο ναό κι εκεί θυμηθείς πως

ο αδελφός σου έχει κάτι εναντίον σου, άφησε εκεί, μπροστά στο θυσιαστήριο του ναού, το δώρο σου, και πήγαινε να συμφιλιωθείς πρώτα με τον αδερφό σου, και ύστερα έλα να προσφέρεις το δώρο σου».

Όμως ο Χριστός δεν σταματά σήμερα ως την άρνηση της αποδοχής της οποιασδήποτε προσφοράς μας. Από φιλανθρωπία προχωρά πιο πέρα, καθιστώντας μας υπεύθυνους για την συγχώρεση των αμαρτιών μας. Μας λέει ξεκάθαρα «Αν συγχωρήσετε τους ανθρώπους για τα παραπτώματά τους, θα σας συγχωρήσει κι εσάς ο ουράνιος Πατέρας σας. Αν όμως δεν συγχωρήσετε στους ανθρώπους τα παραπτώματά τους, ούτε κι ο Πατέρας σας θα συγχωρήσει τα δικά σας παραπτώματα».

Αλήθεια, πόσοι από μας αποδεχόμαστε αυτή τη σύσταση του Χριστού για συμφιλίωση και συχώρηση; Και το σημαντικότερο, πόσοι από μας μετατρέπουμε αυτή τη σύσταση σε πράξη; Πώς ανταποκρινόμαστε σ' αυτό το καθήκον της συμφιλίωσης, όταν και η Θεία Λειτουργία από την αρχή μας προτρέπει: « Εν ειρήνη του Κυρίου δεηθώμεν». Ας προσευχηθούμε με ειρήνη. Όμως πώς μπορούμε να το πετύχουμε αυτό , όταν μας κατατρώει το πάθος του μίσους και η επιθυμία της εκδίκησης και γενικά το πάθος της μνησικακίας;

Κατά συνέπεια, όπως δεν μπορεί να γίνει δεκτή η προσευχή και η συμμετοχή στη λατρεία και η συμμετοχή στη μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας, χωρίς την προσφορά της συχώρησης, κατά τον ίδιο τρόπο δεν μπορεί να υπάρξει και οποιαδήποτε άλλη πράξη, όπως για παράδειγμα η νηστεία.

Γιατί η νηστεία, πέραν από το πάθος της μνησικακίας, θα πρέπει να αποδεσμευτεί και από το πάθος της κενοδοξίας , της κούφιας δόξας. Και τούτο γιατί η νηστεία θα πρέπει να έχει σαν κέντρο αναφοράς τον Θεό και όχι τους ανθρώπους. Αν το κέντρο αναφοράς της νηστείας αντιστραφεί, τότε αυτή θα μετατραπεί από εφιαλτήριο αρετής σε εκκολαπτήριο παθών.

Η νηστεία, λοιπόν, δεν είναι μόνο αποχή από τροφές. Η νηστεία είναι ιδιαίτερα κάθαρση παθών. Η νηστεία, ακόμα, με θεμέλιο την υπακοή, οικοδομεί τη μετάνοια, αποχωρίζεται τα πάθη, νεκρώνει τις επιθυμίες, καλλιεργεί την επιείκεια , στεγάζει την αγάπη , αφού αυτό που περικόπτει ο άνθρωπος από τον εαυτό του το προσφέρει στο συνάνθρωπο. Με τον τρόπο αυτό ο άνθρωπος απελευθερώνεται από την ύλη και τα αγαθά της και προσηλώνει τον νου και την καρδιά του στους ουράνιους θησαυρούς.

Αδελφοί μου, κατά τον υμνωδό: «το στάδιον των αρετών ηνέωκται οι βουλόμενοι αθλήσαι εισέλθετε». Αν στο χώρο του αθλητισμού η φετινή χρονιά έχει σαν επίκεντρο τους Ολυμπιακούς αγώνες , τότε γιατί η φετινή χρονιά να μην έχει σαν επίκεντρο τον αγώνα τον καλό, τον αγώνα της αρετής; Ας ριχτούμε σ' αυτό τον αγώνα της νηστείας των τροφών και ιδιαίτερα των παθών. Ας διακριθούμε στην επιείκεια, στην ανοχή, αλλά ιδιαίτερα στη συχώρεση. Ας προσηλωθούμε στους ουράνιους, παρά στους επίγειους θησαυρούς. Αν το θελήσουμε, μαζί με την προσπάθειά μας και τη βοήθεια του Θεού , θα τα καταφέρουμε. «Ιδού νυν καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού νυν ημέρα σωτηρίας». (Β' Κορ. στ' 2). Αμήν

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Α' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Ορθοδοξίας)

Απόστολος: Εβρ. ια' 24-26, 32-40

Ευαγγέλιο: Ιωάν. α' 44-52

8 Μαρτίου 2020

«Ον έγραψε Μωϋσής εν τω νόμω και οι Προφήται ευρήκαμεν, Ιησούν... Ραββί συ ει ο υιός του Θεού...» (Ιωάν. α' 46 και 50).

Κυριακή της Ορθοδοξίας σήμερα και η Εκκλησία τιμά, από τη μια την νίκη της Ορθής πίστης και διδασκαλίας εναντίον όλων των αιρέσεων και από την άλλη τιμά την αναστήλωση των εικόνων. Μέσα από τις εικόνες η Εκκλησία εξέφραζε και εξακολουθεί να εκφράζει την ιστορικότητα του προσώπου του Χριστού, αλλά και την ιστορική αλήθεια ότι ο Χριστός είναι τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος.

Η ιστορικότητα του προσώπου του Χριστού επιβεβαιώνεται σήμερα από τον Φίλιππο μέσα από τα λόγια του «Ευρήκαμεν, Ιησούν». Βρήκαμε τον Ιησούν για τον οποίο έγγραφαν τόσο ο Μωυσής, όσο και οι Προφήτες. Ξεπερνώντας δε την αμφιβολία του Ναθαναήλ, ο Φίλιππος τον κάλεσε να το επιβεβαιώσει με το «έρχου και ιδε». Έλα και δεσ μόνος σου.

Και ο Ναθαναήλ όχι μόνο παρέκαμψε την αρχική αμφιβολία του, αλλά συναντώντας στη συνέχεια τον Χριστό, πέραν από την επιβεβαίωση της παρουσίας Του, ως ιστορικού προσώπου, τον ομολόγησε ως Υιόν του Θεού.

Ιδιαίτερα σημαντική η προσωπική μαρτυρία τόσο του Φίλιππου, όσο και του Ναθαναήλ ότι ο Χριστός μπήκε στην ιστορία ως άνθρωπος. Όμως σημαντικότερη είναι η ομολογία ότι ο Χριστός μπήκε στην Ιστορία και ως Θεός. Για τον Φίλιππο είναι Αυτός για τον οποίο μίλησαν ο Μωυσής και οι Προφήτες. Και αυτοί δεν μίλησαν απλά για τον ερχομό ενός ανθρώπου, αλλά μίλησαν για τον ερχομό του Υιού του Θεού, του Λυτρωτή και Σωτήρα του Κόσμου. Αν αρνηθούμε είτε την ιστορικότητα της παρουσίας του Χριστού, είτε ότι ο Χριστός είναι Θεάνθρωπος, τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, τότε είναι σαν να αρνούμαστε και την πραγματική σωτηρία.

Κατά τον Απόστολο Παύλο : «Ότε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλεν ο Θεός τον Υιόν Αυτού, γενόμενον εκ γυναικός, γενόμενον υπό νόμον, ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση, ίνα την υιοθεσίαν απολάβωμεν» (Γαλ. δ'4). Δηλαδή, «όταν έφτασε η ώρα που είχε καθορίσει ο Θεός, απέστειλε τον Υιό του. Γεννήθηκε από μια γυναίκα και υποτάχτηκε στον νόμο για να γίνουμε εμείς παιδιά του Θεού».

Κατά τον ίδιο Απόστολο, ο Χριστός «αν και ήταν Θεός, τα απαρνήθηκε όλα, πήρε μορφή δούλου κι έγινε άνθρωπος και όντας πραγματικός άνθρωπος ταπεινώθηκε θεληματικά, υπακούοντας μέχρι θανάτου, και μάλιστα θανάτου σταυρικού». (Φιλιπ. β'6-8). Παρά την έσχατη ταπείνωση, με το να γίνει πραγματικός άνθρωπος ,απόλυτα όμοιος με εμάς, αλλά χωρίς αμαρτίες, εντούτοις «εν αυτώ κατοικεί παν το πλήρωμα της Θεότητος σωματικώς» (Κορ. β'9). Γιατί μόνο στον Χριστό κατοικεί σωματικά όλη η Θεότητα.

Δικαιολογημένα, λοιπόν, τον ομολογούμε στο Σύμβολο της πίστεως, ως «τον Υιόν του Θεού τον μονογενή, τον εκ Πατρός γεννηθέντα προ πάντων των αιώνων. Φώς εκ φωτός Θεόν αληθινόν εκ Θεού αληθινού, γεννηθέντα ου

ποιηθέντα, ομοούσιον τω Πατρί, δι ου τα πάντα εγένετο. Τον δι ημάς τους ανθρώπους και δια την ημετέραν σωτηριάν κατελθόντα εκ των ουρανών και σαρκωθέντα εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της Παρθένου και ανανθρωπήσαντα. Σταυρωθέντα τε υπέρ ημών επι Ποντίου Πιλάτου και παθόντα και ταφέντα. Και αναστάντα τη τρίτη ημέρα κατά τας Γραφάς. Και ανελθόντα εις τους ουρανούς και καθεζόμενον εκ δεξιών του Πατρός. Και πάλιν ερχόμενον μετὰ δόξης κρίνει ζώντας και νεκρούς, ου της βασιλείας ου έστε τέλος».

Οι πιο πάνω αλήθειες της πίστεως, καθώς και πολλές άλλες, αποτυπώνονται και στις εικόνες. Γιατί κατά την Ζ' Οικουμενική Σύνοδο «εν ταις εικόσιν ορώμεν τα υπέρ ημών του Δεσπότου πάθη, τον Σταυρόν, τον Τάφον, τον Άδην νεκρούμενον και σκυλευόμενον, των μαρτύρων τους άθλους, τους στεφάνους, αυτήν την σωτηριάν, ην ο πρώτος αθλοθέτης και στεφανίτης εν μέσω της γης κατειργάσατο». «Σ' αυτές τις εικόνες απονέμουμε τιμητική προσκύνηση και σεβασμό και όχι λατρεία, γιατί η λατρεία απονέμεται μόνο στον Θεό». Προσκυνώντας δε μίαν εικόνα δεν προσκυνούμε το χρώμα ή το όποιο άλλο υλικό με το οποίο είναι κατασκευασμένη αλλά προσκυνούμε το πρόσωπο που απεικονίζει. Έμμεσα δε, όταν προσκυνούμε την εικόνα ενός αγίου η προσκύνηση μεταφέρεται στον Χριστό που υπήρξε η αιτία της αγιότητός του. Παράλληλα, μέσα από την εικόνα του Χριστού αποτυπώνεται η αλήθεια, ότι Αυτός αν και αοράτος, απεικονίζεται, «ούχ ως αόρατος, αλλά ως ορατός δι' ημάς γενόμενος, σαρκί οφθεις και ανθρώποις συνανασταφείς». Κατά τον Ιωάννη τον Δαμασκηνό, από τη στιγμή που ο Υιός και Λόγος του Θεού παίρνει ανθρώπινη μορφή, αυτή η μορφή σχηματίζεται και περιγράφεται». Όμως πέρα από την ανθρώπινη μορφή, αναγνωρίζουμε ότι Αυτός είναι «ο Ων », ο αιώνιος. Άρα και μέσα από την εικόνα του μεταφέρεται σε μας το μήνυμα ότι ο Χριστός είναι και Θεός και άνθρωπος.

Ακόμα η εικόνα του Χριστού και μόνον αποτελεί την καλύτερη, τη συντομότερη, αλλά και την πιο εύγλωττη απάντηση στις διάφορες αιρέσεις που αρνούνταν είτε την ανθρώπινη, είτε τη Θεία φύση Του. Αλλά και η εικόνα της Παναγίας Μητέρας Του, βρεφοκρατούσα, μαρτυρεί την Ενανθρώπηση, αλλά και ότι αυτή είναι «Μήτηρ Θεού». Μητέρα του Θεού, δηλαδή του Χριστού, επιβεβαιώνοντας αυτό που είχαμε αναφέρει και στην αρχή. Την ιστορικότητα του προσώπου του Χριστού και την ιστορική αλήθεια, ότι ο Χριστός είναι τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος, όπως τον αναγνώρισαν σήμερα ο Φίλιππος και ο Ναθαναήλ.

Αδελφοί μου, η προσδοκία του Φιλίππου ζωντάνεψε την ελπίδα για τον ερχομό του Λυτρωτή, για τούτο έτοιμη πια, μετατράπηκε σε βεβαιότητα όταν τον συνάντησε «Ευρήκαμεν Ιησούν» ειπε με ενθουσιασμό στον φίλο του τον Ναθαναήλ. Και ο Ναθαναήλ, ξεπερνώντας τις αρχικές αντιρρήσεις, όταν τον συνάντησε τον ομολόγησε ως Θεό. Εμείς μπορούμε να επαναλάβουμε με βεβαιότητα την ομολογία των δύο Αποστόλων και που έγινε ομολογία της Εκκλησίας; Αν βιώνουμε αυτή την πίστη, τότε ας πούμε κι εμείς στον καθένα με την βεβαιότητα του Φιλίππου «Έρχου και ίδε» Αμήν

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. α' 10 - β' 3

Ευαγγέλιο: Μάρκ. β' 1 -12

15 Μαρτίου. 2020

«Ιδών δε ο Ιησούς την πίστιν αυτών λέγει τω παραλυτικῷ. Τέκνον αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου».(Μάρκ. β' 5)

Ο Χριστός, όταν άρχιζε το δημόσιο κήρυγμά Του, ξεκινούσε με την πρόσκληση «Μετανοείτε», αλλά και την αποκάλυψη ότι «ήγγικε η βασιλεία των ουρανών». (Μαθ. δ' 17). Μέσα από την πρόσκληση «Μετανοείτε», αποκαλυπτόταν, από τη μια η τραγικότητα στην οποία οδηγήθηκε ο άνθρωπος, εξαιτίας της αμαρτίας, και από την άλλη η προσφορά σ' αυτόν της δυνατότητας να βγει από αυτό το αδιέξοδο και με τη δική του συνεισφορά, τη μετάνοια. Η δική του μετάνοια θα ήταν η απάντηση στην αποδοχή του αγαθού μηνύματος της βασιλείας του Θεού, που είναι η αγάπη, αλλά και η ικανότητα να τον βγάλει από τα όποια αδιέξοδά του.

Αγαθό, λοιπόν, το μήνυμα της βασιλείας του Θεού. Είναι μήνυμα αγάπης που έρχεται σαν βάλσαμο να απαλύνει τον πόνο και στη συνέχεια να προσφέρει ριζική θεραπεία. Μια θεραπεία ψυχοσωματική, που όχι απλά θα τον επαναφέρει στην αρχική του κατάσταση, αλλά και θα τον οδηγήσει στην παραπέρα τελείωση, με τελική κατάληξη το «καθ' ομοίωσιν Θεού».

«Τέκνον, αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου». Ο Χριστός τον προσφωνεί «Τέκνον», παιδί μου, για να τονίσει όχι μόνο στον παράλυτο του σημερινού Ευαγγελίου, αλλά και σε κάθε αμαρτωλό άνθρωπο ότι παρά την αμαρτωλότητά του εξακολουθεί να τυγχάνει της στοργής και της αγάπης του Θεού. Παράλληλα με την αγάπη Του λειτουργεί θεραπευτικά, αφού του αποκαλύπτει μεν, ως αιτία της παραλυσίας του τις αμαρτίες του, αλλά την ίδια στιγμή του προσφέρει και τη θεραπεία, λέγοντας του «Παιδί μου, σου συγχωρούνται οι αμαρτίες σου».

Με το «αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου», ο Χριστός χτυπά τη ρίζα όλων των κακών, την αμαρτία. Παράλληλα αποκαλύπτει ότι, ο Ίδιος ως Θεός, έχει τη δυνατότητα όχι μόνο να συγχωρεί αμαρτίες, αλλά και να προσφέρει πλήρη ψυχοσωματική θεραπεία. Κατέπεκταση ενθαρρύνει τον άνθρωπο να απευθύνεται σ' Αυτόν και ότι τον προσμένει σαν στοργικός Πατέρας για να τον στηρίξει, για να τον ανορθώσει και για να του αναγγείλει την ευχάριστη είδηση της θεραπείας.

Όμως δεν φτάνει μόνο η μετάνοια και η επιστροφή. Χρειάζεται ακόμα και η πίστη, που δημιουργεί τη βεβαιότητα ότι ο Θεός μπορεί και να συγχωρεί αμαρτίες, αλλά και να θεραπεύει κάθε ασθένεια. Μια πίστη που δεν εκφράζεται τυπικά ή θεωρητικά, ούτε και σταματά στο πρώτο εμπόδιο. Μια πίστη που ξεπερνά τα όρια της «λογικής», χωρίς να είναι παράλογη. Μια πίστη που προσπερνά δυσκολίες και κινδύνους και ιδιαίτερα το «εγώ». Η πίστη που δεν σταματά μόνο στη βεβαιότητα, αλλά προχωρά ακόμα περισσότερο και γίνεται «ενεργουμένη», τότε γίνεται ωραιότερη και πιο συμπαθητική.

Αντίθετα αν η πίστη παραμείνει τυπική και άγονη καταντά νεκρή. «Η πίστις χωρίς των έργων νεκρά εστίν»(Ιακ. β' 20) ,υπογραμμίζει ο Απόστολος Ιάκωβος. Αλλά και ο Απόστολος Παύλος διαβεβαιώνει ότι «και εάν έχω πάσαν την πίστιν ώστε όρη μεθιστάνειν αγάπην δε μη έχω, ουδέν ειμί» Α' Κορ.ιγ' 2). Δηλαδή, «κι αν έχω ακόμα όλη την πίστη, έτσι που να μετακινώ βουνά αλλά δεν έχω αγάπη είμαι ένα τίποτα».

Η πίστη χωρίς αγάπη, είναι αναξιόπιστη και άποκρουστική, αλλά και επικίνδυνη. Ακόμα γίνεται εγωιστική και κάποτε επιθετική και υποκριτική, όπως αυτή των Γραμματέων του σημερινού Ευαγγελίου και για την οποία επικρίθηκαν από τον Χριστό. Γιατί, ενώ συνωστίζονταν για να τον ακούσουν, την ίδια στιγμή τον αμφισβητούσαν και αρνούνταν να παραδεχτούν ότι είναι Θεός και ως Θεός μπορούσε να κάνει θαύματα και να συγχωρεί αμαρτίες.

Σε πλήρη αντίθεση με τους Γραμματείς βρέθηκαν οι τέσσερις που μετέφεραν τον παράλυτο. Στο πρόσωπό τους, αλλά και μέσα από τις διαδοχικές ενέργειές τους ο Χριστός διέκρινε την πραγματική τους πίστη. Όπως ακούσαμε και στο σημερινό Ευαγγέλιο: «Ίδών ο Ιησούς την πίστιν αυτών λέγει τω παραλυτικώ. Τέκνον αφέωνται σοι αι αμαρτίαι σου".

Η πιστη, όταν είναι αληθινή εμπιστεύεται τον Θεό και αποδέχεται το θαύμα χωρίς να το διερευνά. Η πίστη γκρεμίζει κάθε εμπόδιο που θα βρεθεί μπροστά της. Το μόνο αξιόπεραστο εμπόδιο είναι εκείνο του εγωισμού, όπως διαπιστώσαμε σήμερα και στους Γραμματείς. Και τούτο γιατί, ο εγωισμός κρατά τον άνθρωπο μακριά από το Θεό, αφού τον μόνο που πιστεύει και εμπιστεύεται είναι τον εαυτό του. Ο ίδιος εγωισμός, αρνείται την ύπαρξη της αμαρτίας, με αποτέλεσμα ο άνθρωπος να μένει αδιόρθωτος. Κάτι που δυστυχώς συμβαίνει και σε μας σήμερα, αφού αρνούμαστε τη δυνατότητα αλληλεπίδρασης μεταξύ της αμαρτίας και της ψυχοσωματικής ασθένειας ,χωρίς να σημαίνει ότι και κάθε ασθένεια οφείλεται στην αμαρτία.

Όμως την ίδια στιγμή δεν πρέπει να παραγνωρίζουμε ότι η αμαρτία έχει γίνει ένα με τη φύση μας. Κατά τον Απόστολο Παύλο: « φτάνω πια στο σημείο να μη διαπράττω εγώ ο ίδιος το κακό, αλλά η αμαρτία που έχει εγκατασταθεί μέσα μου» (Ρωμ.ζ' 17).

Αδελφοι μου, όσο κι αν η αμαρτία βασιλεύει μέσα μας, αλλά και μέσα στον κόσμο, δημιουργώντας μας μιαν καταθλιπτική κατάσταση, εντούτοις η κατάσταση αυτή δεν μπορεί να κρατήσει για πάντα. Γιατί, αυτά τα δεδομένα τα άλλαξε ο Χριστός προσφέροντάς μας και με τη Σταυρική Του Θυσία μια καινούργια κατάσταση θεραπείας και λυτρώσεως. Αρκεί να την αναζητήσουμε, όπως έκαναν σήμερα και οι τέσσερις που μετέφεραν τον παράλυτο, προτάσσοντας την πίστη και παραμερίζοντας όλα τα εμπόδια. Παρήγορο, λοιπόν, κι ελπιδοφόρο το μήνυμα που προσφέρει σήμερα ο Χριστός σε όσους καταφεύγουν με πίστη σ' Αυτόν. «Τέκνον αφέωνται σοι αι αμαρτίαι σου». Αυτό το αγαθό μήνυμα της Βασιλείας του Θεού που αποτελεί και πρόσκληση για μετάνοια, ας το αποδεχθούμε. Με τη Χάρη του Θεού και τη δύναμη της πίστεως μας θα τα καταφέρουμε.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ)

Απόστολος: Εβρ. δ' 14 - ε' 6

Ευαγγέλιον: Μάρκου η' 34 - θ' 1

22 Μαρτίου 2020

«Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι»

Ερμηνεύοντας την αποστολή του στον κόσμο, αγαπητοί μου αδελφοί, και προλέγοντας τη σταυρική Του θυσία, λέγει ο Κύριος: Εκείνος που θέλει να γίνει οπαδός μου και να με ακολουθεί, να απαρνηθεί τον αμαρτωλό του εαυτό. Να Με ακολουθεί συμμορφούμενος με τις εντολές Μου, και να είναι πάντοτε έτοιμος, ακόμη και να σταυρωθεί για την πίστη του.

Σύμβολο της σταυρικής θυσίας, ο σταυρός. Σύμβολο της θρησκείας μας, ο Σταυρός του Κυρίου. Έμβλημα και χαρακτηριστικό του Χριστιανισμού. Πολεμήθηκε βάρβαρα με μίσος και με φανατισμό! Πολεμήθηκαν αγρίως, αυτοί που τον έφεραν ως έμβλημά τους. Πολεμούνται λυσσαλέα, και με εξαιρετική, πρωτοφανή βαρβαρότητα, ακόμη και σήμερα, από τους απίστευτους και ειδωλολάτρες. Κυριάρχησε όμως στον κόσμο! Είναι σημείον ειρήνης αλλά και «σημείον ἀντιλεγόμενον». Δυναμικό και αποτελεσματικό όπλο κατά του διαβόλου. Αναφερόμαστε σ' αυτόν. Επικαλούμαστε τον σταυρό του Κυρίου, στις δύσκολες στιγμές της ζωής μας, τότε που αγωνιζόμαστε εναντίον κάθε πειρασμού και κατά της αμαρτίας. Πρόκληση για τους πιστούς ακολούθους Του, που δε θα πρέπει να διστάσουν να οδηγηθούν στην ακραία βάσανο της σταυρικής θυσίας, κυριολεκτικά αλλά και μεταφορικά. Γιατί, ασφαλώς δεν είναι απλή και εύκολη η ζωή, όταν αγωνιζόμαστε, για να καταφέρουμε να ακολουθήσουμε πιστά το θέλημα του Θεού. Δεν είναι εύκολη η αντιμετώπιση ποικίλων και πολυπληθών πειρασμών. Είναι ένας καθημερινός αγώνας, ένας βαρύς σταυρός, ένας σκληρός πόλεμος, που μπορεί να πέσουμε αλλά με τη βοήθεια του Θεού θα σηκωθούμε και πάλι. Με τον επίπονο και συστηματικό τους αγώνα οι πιστοί, και με τη θεία πάντοτε βοήθεια, μπορούν να αντιμετωπίσουν την πολύμορφη αμαρτία. Αυτός, όμως, ο αγώνας φέρνει την ικανοποίηση του πιστού, που ακολουθεί με συνέπεια τις εντολές του Κυρίου, αλλά και την εσωτερική ειρήνη. Είναι ακόμη, ο σταυρός, αγαπητοί μου αδελφοί, και η ελπίδα μας. Είναι η ελπίδα, ή μάλλον είναι η βεβαιότητα, για τη σωτηρία μας. Γιατί Σωτήρας μας, είναι ο Χριστός. Όταν σκεπτόμαστε τον σταυρό, έρχεται στο νου μας η μορφή του Κυρίου μας, του Εσταυρωμένου, που έπαθε και παρέδωσε το πνεύμα στον Θεό-Πατέρα Του για να μας απαλλάξει από την αμαρτία, τα λάθη μας. Είναι η εικόνα της τεράστιας, απόλυτης αγάπης του Θεού για το πλάσμα Του, που παραστράτησε παρασυρμένο από την ευπερίστατη αμαρτία. Γι' αυτό ο Κύριός μας πιστός στην υπόσχεση, που έδωσε στους πρωτόπλαστους, ενανθρώπησε, έζησε μαζί μας, και μας δίδαξε. Ένωσε από κοντά τις δυσκολίες της καθημερινής μας ζωής και τις σοβαρές αδυναμίες μας. Σημειώνει στην προς Εβραίους επιστολή του, στη σημερινή περικοπή, ο Απόστολος Παύλος: «Ὁὐ γάρ ἔχομεν Ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δέ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα χωρὶς ἁμαρτίας». Να μην αμφιβάλλετε ότι έχουμε Αρχιερέα, που δεν μπορεί να μας συμπάθησει και να κατανοήσει τις φυσικές μας αδυναμίες, γιατί με τη ανθρώπινη ιδιότητά Του, που συμμετείχε στη θεία Του φύση, είχε υποστεί κάθε

είδους πειρασμό, χωρίς βέβαια να αμαρτήσει. Φορτωμένος όμως τις αμαρτίες του κόσμου, τις δικές μας, υπέστη την επώδυνη και αιμωτική σταυρική θυσία, ως κοινός κακούργος, για να μας χαρίσει την ευκαιρία της απολυτρώσεως και της σωτηρίας.

Αυτόν τον Σταυρό, την σταύρωση του Κυρίου μας, οι θειότατοι πατέρες της Εκκλησίας μας, όρισαν να προσκυνούμε, τούτη την τρίτη εβδομάδα των νηστειών. Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως, σήμερα, αγαπητοί μου! Φανερό το μήνυμα. Προετοιμασία να πλησιάσουμε περισσότερο τον Χριστό, για να φτάσουμε με καθαρότερη την ψυχή μας στην Ανάσταση. Πνευματικότερη η ζωή μας στη διάρκεια αυτής της περιόδου, με περισσότερη προσευχή αλλά και νηστεία. Η βοήθεια της νηστείας, χωρίς να έχει τον χαρακτηρισμό μιας καλής πράξης, είναι ο περιορισμός και η εξαίρεση ορισμένων τροφών και όχι μόνο. Εξυπηρετεί την κάθαρση της ψυχής μας. Ενισχύει τη θέλησή μας, συνεπώς την γενικότερη εγκράτεια και την αποχή από αμαρτωλές σκέψεις, πράξεις, λόγια. Είναι για την ψυχή μας, που έχει ανυπολόγιστη αξία. «Τί γάρ ὠφελήσει ἄνθρωπον εἰάν κερδήσῃ τόν κόσμον ὅλον καί ζημιωθῇ τήν ψυχήν αὐτοῦ;» Ερωτά ο Κύριος για να μας υποδείξει πόση αξία έχει η ψυχή μας και, επομένως, πού πρέπει να στραφούν τα ενδιαφέροντά μας και οι αγώνες μας. Τι ὄφελος, λοιπόν, θα έχουμε αν κερδίσουμε ὅλο τον κόσμο και χάσουμε την ψυχή μας; Δεν θα μπορούσε να είναι πιο σαφής ο προσδιορισμός της ανυπολόγιστης αξίας της ψυχής μας. Αυτήν με κάθε τρόπο πρέπει να υπηρετήσουμε. Αυτῆς την καθαρότητα να επιμεληθούμε. Αυτήν, ως μόνιμο του Κυρίου κατοικητήριο, πρέπει να καταστήσουμε. Κι ας μη ξεχνούμε αυτό που ο θεόπνευστος μεγαλοφωνότατος προφήτης Ησαΐας, προβλέποντας τη σταυρική θυσία του απεσταλμένου του Θεού, για την σωτηρία μας, ἔγραφε: «οὗτος τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν φέρει καί περί ἡμῶν ὀδυνᾶται». Αυτός, ο ενανθρωπήσας, ο παθών και σταυρωθείς Ιησούς Χριστός, Αυτός ἔχει φορτωθεῖ ὅλες τις αμαρτίες μας και για μας, για τον καθένα μας, χωριστά, πονά και υποφέρει. Είναι Αυτός, ο αρχιερεὺς που μπορεί «συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν». Να συμπονέσει, να κατανοήσει τις ανθρώπινες αδυναμίες μας, ὅπως σημειώσαμε πιο πάνω. Εάν ἔχουμε ἕνα Αρχιερέα σαν αυτόν, το λιγότερο που θα οφείλαμε, είναι να ακολουθούμε τις εντολές Του, αποφεύγοντας λάθη και την αμαρτία. Φτάνει ὅμως αυτό; Η καθημερινή ευχαριστία, με την ἀνά πάσαν στιγμή προσευχή, εκφραστική της πίστεως και της αγάπης μας, είναι φυσική υποχρέωσή μας. Η θεραπεία, ὡστόσο, των ασθενειῶν της ψυχής μας, συμπληρώνεται με την ειλικρινή εξομολόγηση, που θα την καθαρίσει ἀπό κάθε ρύπο, για να εγκατασταθεῖ ο Κύριος με την θεία κοινωνία. Σ' αυτές ειδικά τις μέρες προ του Πάσχα, είναι ευκαιρία να λάβουμε την ἀπόφαση κι ὅσοι ἀκόμη, ἀπό εμάς, το παραμέλησαν ἢ δεν το συνηθίζουν, καλό είναι να συμπληρώσουμε την κατάλληλη προετοιμασία μας, με την εξομολόγηση, τη θεία κοινωνία, τη νηστεία και την ἀδιάλειπτη προσευχή. Γιατί «τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» Λοιπόν, με ξεχνούμε, αγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι δεν ὑπάρχει στον κόσμο, σπουδαιότερο πράγμα, μεγαλύτερη αξία ἀπό την ψυχή του ἀνθρώπου!

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. στ' 13-20

Ευαγγέλιο: Μαρκ. θ' 17-31

29 Μαρτίου 2020

«Ω γενεά άπιστος...έως ποτε ανέξομαι υμών;»

Την έκρηξη της αγανακτήσεως του Κυρίου, την οποία περιγράφει η φράση που προαναφέραμε, προκάλεσε η απιστία του πατέρα για την αδυναμία των Μαθητών να θεραπεύσουν τον σεληνιαζόμενο γιο του. Ο πολυέλεος κι εύσπλαχνος Χριστός, πονά για τη δοκιμασία του νέου και το φρικτό μαρτύριο του δυστυχιμένου πατέρα. Βλέποντας την απιστία ως αποτέλεσμα της αμαρτίας και αισθανόμενος το βάρος της που θα σήκωνε στους ώμους του την ώρα του πάθους, ανοίγει την καρδιά του κι αφήνει να βγει ο πόνος για το κατόντημα της ανθρωπότητας, μαζί και το πικρό παράπονο για την αδιαφορία των ανθρώπων. Εκείνων που αν και το φως είχε έλθει στον κόσμο, εξακολουθούσαν να ζουν μέσα στο σκοτάδι των παθών.

Αλλ' αν η απιστία του πατέρα κι η αδυναμία των Αποστόλων προκάλεσαν την οργή του Χριστού, η σημερινή κατόντημα ημών των Χριστιανών, που ύστερα από τόσα θαύματα, ύστερα από τόσους μάρτυρες, ύστερα από τόσα θεοσημεία, εξακολουθούμε αναισθητα να τρεφόμεστε με τα ξυλοκέρατα τής αμαρτίας, πόση οργή και πόση αγανάκτηση θα προκαλέσει στην πανάγια ψυχή του Θεανθρώπου; Άπιστη και διεστραμμένη είναι η σημερινή γενεά. Όχι ότι δεν υπάρχουν μέσα σ' αυτήν άνθρωποι αγιασμένοι και πνευματικοί. Υπάρχουν, ευτυχώς, και φέρουν επάξια το μεγάλο όνομα του Χριστιανού. Αυτοί όμως είναι λίγοι και αφανείς. Κρύβουν την αγιότητά τους και ζουν μυστικά τη γλυκύτητα της ουράνιας διαγωγής. Οι περισσότεροι είναι διεστραμμένοι. Φέρουν ανάξια το όνομα του Χριστού. Παραμορφώνουν το άγιο Ευαγγέλιό Του. Κηρύττουν δικά τους δόγματα και γίνονται αιτία να οδηγούνται πολλοί στον δρόμο της απώλειας. Ποιος μπορεί να καυχηθεί σήμερα, ότι διατηρούμε την πρωτοχριστιανική καθαρότητα στις σχέσεις μας με τον Θεό, τον συνάνθρωπο και τον εαυτό μας;

Πού η ακτημοσύνη και η πτώχεια; Πού η απλότητα και η αγάπη; Άραγε σ' έναν καινούργιο διωγμό θα υπάρξουν μάρτυρες; Θα υπάρξουν ήρωες απτόητοι, που θα βροντοφωνάζουν στα στάδια, στα δικαστήρια, ενώπιον ισχυρών και μεγιστάνων την πρωτοχριστιανική καλή ομολογία «Χριστιανός ειμί»;

Είναι γεγονός κι ομολογείται απ' όλους ότι σ' όλες τις εκφράσεις της ζωής έχει προχωρήσει η σήψη. Η σημερινή κοινωνία στηρίζεται σε

ξύλινα δεκανίκια και τρικλίζει από το βάρος των συμφορών. Σαν το άκαρπο δέντρο που έχει πλούσια φυλλωσιά, είναι ο σημερινός κόσμος, με εξωτερική ακαρπία. Με τη θεοποίηση της τεχνολογίας έχουν περιφρονηθεί οι ηθικές αξίες κι έχει πνευματικά υποβαθμιστεί η ζωή και το πρόσωπο. Στόχος για κάθε άνθρωπο δεν είναι ο αγιασμός και η θέωση, αλλά ο πλουτισμός και η απόλαυση. Παλαιότερα υπήρχαν ήθη χριστιανικά, παραδόσεις ιερές. Σήμερα κάθε πατροπαράδοτο καταργήθηκε. Νέα ήθη και νέες αρχές χώρεσαν στις κοινωνίες. Ανατράπηκαν τα πάντα, θεσμοί, ιδανικά, ιδεολογίες, ήθη, και μένει μοναδική ελπίδα ο αιώνιος Θεός και η ασάλευτη Εκκλησία του Χριστού. Συνέπεια τής χωρίς Θεό ζωής, είναι η ψυχική απομόνωση, το άγχος, η αβεβαιότητα, η αμφισβήτηση, καταστάσεις που συνοδεύουν όλες τις μορφές της ζωής μας.

Η στάση μας απέναντι στον Χριστό είναι προδοτική. Εκείνος έγινε άνθρωπος, έπαθε και σταυρώθηκε για να μας λυτρώσει από τα δεσμά της αμαρτίας κι εμείς ενώ δώσαμε υποσχέσεις ότι θα είμαστε πάντα μαζί Του, πιστοί τηρητές του θελήματος Του, με τα πρώτα δολώματα της αμαρτίας Τον αρνηθήκαμε, Τον ξεχάσαμε, Τον εγκαταλείψαμε και στραφήκαμε σ' άλλους «θεούς». Είναι βέβαιο, ότι εκείνος ανέχεται και μακροθυμεί. Σαν τη μεγαλοσύνη Του είναι και το έλεός Του. Περιμένει τη μετάνοια μας. Κάποτε όμως η αγάπη Του από σιωπηλή μακροθυμία μετατρέπεται σε δικαιοσύνη που παιδαγωγεί. Πριν λοιπόν στείλει ο Θεός τις χρήσιμες δοκιμασίες, ας ξυπνήσουμε κι ας εισέλθουμε στην κιβωτό της σωτηρίας, για να σωθούμε από τον πνευματικό κατακλυσμό που στις μέρες μας απειλεί να αφανίσει τα πάντα.

Αδελφοί μου,

Ο Ιησούς Χριστός συνεχίζει το έργο της οικονομίας Του μέσα στην Εκκλησία. Θυσιάζεται και σταυρώνεται για τις αμαρτίες μας. Και μας επαναλαμβάνει: «Ω γενεά άπιστος και διεστραμμένη». Όχι όμως για να μάς αφήσει στην απελπισία, αλλά για να μάς γεμίσει ελπίδα. Να τονώσει το λίγο καλό που αναδύει μέσα μας. Να το στηρίξει. Να κάνει το θαύμα, παρά τη λίγη πίστη μας, να μάς καθορίσει τι πρέπει να προσέξουμε. Ας πλησιάσουμε μετανοημένοι, σαν τον πατέρα της σημερινής περικοπής κι ας Τον ικετεύσουμε: «Κύριε βοήθει μου τη απιστία». Είναι καιρός πια, «εσχάτη ώρα εστί» (Α' Ιωάν. β' 18) να συνειδητοποιήσουμε την πραγματικότητα. Εκείνος μάς περιμένει. Απομένει η δική μας ανταπόκριση.

Γεώργιος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. θ' 11-24

Ευαγγέλιο: Μάρκ. ι' 32-45

5 Απριλίου 2020

«Ίδού αναβαίνομεν εις Ιεροσόλυμα και ο Υιός του ανθρώπου παραδοθήσεται τοις αρχιερεύσι και γραμματεύσι και κατακρινούσιν αυτόν θανάτω» (Μάρκ. ι' 33).

Είναι η τελευταία φορά που ο Χριστός ανεβαίνει στα Ιεροσόλυμα συνοδευόμενος από τους Μαθητές Του. Καθ' οδόν προαναγγέλλει ότι πλησιάζει η ώρα του Πάθους Του. Αυτό το πάθος είναι εκούσιο, γιατί όπως αναφέρει σήμερα ο Ίδιος «Θα παραδοθεί στους αρχιερείς και τους γραμματείς. Αυτοί θα τον καταδικάσουν σε θάνατο και θα τον παραδώσουν στους Εθνικούς. Θα τον περιγελάσουν, θα τον μαστιγώσουν, θα τον φτύσουν και θα τον θανατώσουν. Ύστερα από τρεις μέρες όμως θα αναστηθεί».

Ένα πάθος, λοιπόν, αλλά εκούσιο-θεληματικό. Κανένας δεν τον εξαναγκάζει. Όταν αναφέρεται σ' αυτό χρησιμοποιεί τον όρο «δει» πρέπει. «Ότι δει αυτόν απελθειν εις Ιεροσόλυμα και πολλά παθειν από των πρεσβυτέρων και αρχιερέων και γραμματέων και αποκτανθήναι και τη τρίτη ημέρα εγερθήναι". (Ματθ. ιστ'21). Στη συνομιλία δε, που είχε με τον Νικόδημο, εξηγεί και το γιατί πρέπει να θανατωθεί. «Ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ'έχη ζωήν αιώνιον». Και συνεχίζει. «Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο ,ώστε παρέδωσε στον θάνατο τον μονογενή Του Υιό, για να μη καθεί όποιος πιστεύει σ' Αυτόν αλλά να έχει ζωή αιώνια"(Ιωάν.γ'15-16).

Ο Χριστός, λοιπόν, με τη δική Του θέληση οδηγείται προς το Πάθος. Ομολογεί με επιμονή: «Εγώ τίθημι την ψυχήν μου ». «Εγώ θυσιάζω τη ζωή μου, ώστε να την ξαναπάρω. Κανείς δεν μου την παίρνει, αλλά Εγώ από μόνος μου την προσφέρω. Από μένα εξαρτάται να την προσφέρω κι από μένα εξαρτάται να την ξαναπάρω. Αυτήν την εντολή έλαβα από τον Πατέρα μου"(Ιωάν.ι'17-18).

Αυτό ήταν το έργο της Θείας Οικονομίας. Αυτό επέβαλλε η αγάπη του Θεού για τη σωτηρία του κόσμου. Ο Χριστός, ως Θεός, είχε τη δυνατότητα της επιλογής. Μπορούσε ακόμα να επιλέξει οποιοδήποτε τρόπο για τη σωτηρία του κόσμου. Κι όμως επέλεξε το δρόμο της θυσίας. Επέλεξε όχι μόνο τον πιο οδυνηρό, αλλά και τον πιο εξευτελιστικό θάνατο, τον σταυρικό θάνατο.

Ο Σταυρός, που είναι η ύψιστη έκφραση της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο, είναι την ίδια στιγμή και η χειρίστη απάντηση του ανθρώπου σ' αυτή την αγάπη του Θεού. Για τούτο και ο Απόστολος Παύλος μας καλεί να συνειδητοποιήσουμε τούτη τη σημαντική αλήθεια ,όσο πλησιάζουμε προς τη γιορτή του Πάσχα. Ότι «το Πάσχα ημών υπέρ ημών ετύθη Χριστός» (Α' Κορ.ε'7). «Γιατί η δική μας γιορτή του Πάσχα συνίσταται στο γεγονός ότι θυσιάστηκε για χάρη μας ο Χριστός».

Άραγε πόσοι και σε ποιο βαθμό αντιλαμβανόμαστε αυτή τη θυσία; Αλλά ακόμα πόσοι και σε ποιο βαθμό αποδεχόμαστε ότι ο Σταυρός του Χριστού είναι το «λύτρο», το αντάλλαγμα που δόθηκε για να εξαγοραστούν οι αμαρτίες του καθενός από μας ;

Η απάντηση είναι δύσκολη ,ίσως και οδυνηρή. Ίσως να μη διαφέρει από αυτή των Μαθητών του Χριστού, οι οποίοι στο άκουσμα των Παθών Του, προτάσσουν τα δικά τους πάθη. Προτάσσουν το πάθος του εγωισμού, καθώς την αντιζηλία και τον ανταγωνισμό. Δυό από αυτούς, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, δεν ζητούν υπηρεσία και έργο στη Βασιλεία Του, αλλά τις πιο ξεχωριστές τιμές. «Διδάσκαλε, θέλουμε να μας κάνεις τη χάρη που θα σου ζητήσουμε... Όταν θα εγκαταστήσεις την ένδοξη βασιλεία σου, βάλε μας να καθίσουμε ο ένας στα δεξιά και ο άλλος στα αριστερά σου».

«Ουκ οίδατε τι αιτείσθε», τους είπε ο Χριστός. «Δεν ξέρετε τι ζητάτε», ενώ τους ρωτά αν μπορούν να γίνουν συμμετοχοί των Παθών Του. Μετά από τη θετική τους απάντηση τους είπε ο Χριστός. «Το ποτήρι που θα πιω εγώ θα το πιείτε, και με το βάπτισμα των παθημάτων μου θα βαπτιστείτε. Το να καθίσετε όμως στα δεξιά μου και στα αριστερά μου δεν μπορώ να σας τα δώσω εγώ, αλλά θα δοθεί σ' αυτούς για τους οποίους έχει ετοιμαστεί με τους δικούς τους κόπους και θυσίες.

Ο Χριστός προσφέρει τους καρπούς της απολυτρώσεως. Όμως τους καρπούς της δόξας θα τους γευτούν εκείνοι που εργάστηκαν με ταπεινοφροσύνη και αυτοθυσία. Η Βασιλεία του Θεού και κατ' επέκταση η αιώνια ζωή είναι μεν δώρο και δωρεά του Θεού ,αλλά την ίδια στιγμή είναι και κατάκτηση, στην οποία μας καλεί ο Θεός να γίνουμε μέτοχοι. Προτρέπει ο Απόστολος Παύλος τον μαθητή του Τιμόθεο και κατ' επέκταση κι εμάς: « Να επιδιώκεις τη δικαιοσύνη, την ευσέβεια, την πίστη, την αγάπη, την υπομονή, την πραότητα. Να αγωνίζεσαι τον ωραίο αγώνα της πίστεως. Κατάκτησε έτσι την αιώνια ζωή στην οποία σε κάλεσε ο Θεός, για την οποία ομολόγησες την καλή ομολογία μπροστά σε πολλούς μάρτυρες.» (Α' Τιμ.στ' 11-12).

Αδελφοί μου, ο Χριστός δεν περιορίστηκε σήμερα στο να απορρίψει τη φιλοπρωτία των δύο ή την αγανάκτηση των άλλων δέκα Μαθητών Του. Με λόγια , αλλά ιδιαίτερα με έργα, τους αποκάλυψε ότι η Βασιλεία Του είναι ξένη προς την εγωιστική τάση, την κυριαρχία ή την ιδιοτελή εκμετάλλευση των άλλων. Στη Βασιλεία Του εκείνο που προέχει είναι η αγάπη, η προφορά και η θυσία. Η Βασιλεία Του είναι βασιλεία διακονίας και όχι εξουσιαστικής κυριαρχίας. Θα τους αποδείξει σε λίγο, πλένοντάς τους τα πόδια ,ότι "ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήρθε για να τον υπηρετήσουν, αλλά για να υπηρετήσει και να προσφέρει τη ζωή Του λύτρο για όλους».

Αυτή είναι στ' αλήθεια η πιο μεγάλη επανάσταση που άλλαξε τον κόσμο. Μέσα από την αγάπη, μέσα από τη διακονία, μέσα από την αναγνώριση της ισότητας των ανθρώπων, προχώρησε στην κατάργηση της δουλείας. Όμως, υπάρχουν περιθώρια βελτίωσης της ποιότητας της ζωής μέσα από τη δική μας εσωτερική βελτίωση. Η πορεία μας ας είναι πορεία ταπείνωσης προσφοράς και αγάπης. Αυτή θα είναι η καλύτερη απόδειξη ότι συμπεριφερόμαστε και συσταυρωνώμαστε με τον Χριστό.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Απόστολος: Φιλ. δ' 4-9

Ευαγγέλιο: Ιω. ιβ' 1-18

12 Απριλίου 2020

«Σοι τω νικητή του θανάτου βοώμεν: ευλογημένος ο ερχομός εν ονόματι Κυρίου»

Θριαμβευτική και μεγαλόπρεπη ήταν η υποδοχή του Κυρίου στην Ιερουσαλήμ. Αναρίθμητα πλήθη Εβραίων με αισθήματα λατρείας κι ενθουσιασμού τον υποδέχτηκαν στην είσοδο της πόλης ζητωκραυγάζοντας «Ωσαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου». Τέτοια γιορτή ποτέ δεν είχαν ξαναζήσει τα Ιεροσόλυμα. Φρενίτιδα ενθουσιασμού στα πλήθη. Στο πέρασμα Του έστρωναν πολύτιμα ιμάτια και κλαδιά από φοινίκες σκορπούσαν. Άλλοι κρατούσαν στα χέρια «τα βαΐα των φοινίκων» και φώναζαν με χαρά: «ευλογημένη η ερχόμενη βασιλεία εν ονόματι Κυρίου του πατρός ημών Δαβίδ» (Μαρκ. ια' 10). Κι αυτά τα νήπια δεν υστέρησαν σ' εκδηλώσεις λατρείας. Ανεβοκατέβαιναν στα δέντρα, προπορεύονταν της συνοδείας του Χριστού, φώναζαν αυθόρμητα κι επευφημούσαν τον ερχόμενο Βασιλέα του. Δεν είναι υπερβολή αυτό που λέει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος ότι «εισελθόντος αυτού εις Ιεροσόλυμα εσείσθη πάσα η πόλις» (Ματθ. κα' 10).

Γιατί όμως ο κόσμος επιφύλαξε τόσο ένδοξη υποδοχή στον Χριστό; Τι προσδοκούσε από αυτόν; Για ποιο λόγο ξεσήκωσε τα πλήθη η φήμη της αφίξεώς Του στα Ιεροσόλυμα; Την απάντηση μας δίνει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης: «Εμαρτύρει ουν ο όχλος ο ων μετ' αυτού, ότε τον Λάζαρον εφώνησεν εκ του μνημείου και ήγειρεν αυτόν εκ νεκρών. Δια τούτο και υπήντησεν αυτό ο όχλος...» (Ιωάν. ιβ' 17-18). Το θαύμα της αναστάσεως του Λαζάρου συγκλόνησε ολόκληρη την Ιουδαία. Αυτόπτες μάρτυρες διαφήμισαν απ' άκρη σ' άκρη της Παλαιστίνης το συνταρακτικό γεγονός. Η είδηση, ότι ο Διδάσκαλος ανάστησε τετραήμερο νεκρό, ξεπερνούσε κάθε λογική. Ήθελαν να δουν τον νικητή του θανάτου. Να συναντήσουν τον θαυματοποιό. Ν' ακούσουν τον άνθρωπο που από τα έγκατα του Άδη ξανάφερε στη ζωή ένα νεκρό! Με τη θριαμβευτική υποδοχή του Χριστού οι Ιουδαίοι εκδήλωναν τους πόθους και τα οράματα της φυλής τους για την επανίδρυση της βασιλείας του Δαβίδ, που τώρα έλπιζαν, ότι θα πραγματοποιείτο από τον Ιησού. Κυρίως όμως εξέφραζαν τη χαρά τους για τη λύση του μεγάλου δράματος του θανάτου και την κατάλυση της τυραννίας του Άδη. Οι Ιεροσολυμίτες τον υποδέχτηκαν όπως τον υποδέχεται η Εκκλησία σήμερα ψάλλοντας: «Σοι τω νικητή του θανάτου βοώμεν», δηλ. σαν νικητή και θριαμβευτή όχι εγκοσμίων εχθρών, αλλά του προαιώνιου εχθρού της ανθρωπότητας, του θανάτου. Γι' αυτό κρατούσαν βαΐα, για να δηλώσουν τη νίκη του Χριστού κατά του θανάτου. Γι' αυτό τον λόγο η σημερινή ημέρα είναι ημέρα ευφροσύνης. «Χαίρε και ευφραίνου πόλις Σιών, τέρπου και αγάλλου η Εκκλησία του Θεού», κράζει ο Ιερός υμνογράφος. Και ο Απόστολος των Εθνών καλεί τους πιστούς στη χαρά της κοινής αναστάσεως: «Αδελφοί χαίρετε εν Κυρίω πάντοτε· πάλιν ερώ χαίρετε» (Φιλιπ. δ' 4). Σήμερα πριν από

την Ανάσταση του Χριστού γιορτάζουμε το προοίμιο της κοινής Αναστάσεως. Και καθώς προπορευόμαστε προς το εκούσιο πάθος, ενισχυόμαστε από το θαύμα της αναστάσεως του Λαζάρου με την ελπίδα της δικής μας Αναστάσεως.

Οι Πατέρες της Εκκλησίας καθώς αναλύουν κι ερμηνεύουν τα περιστατικά της Βαϊοφόρου, βλέπουν σε πολλά κάποια αλληγορία. Τονίζουν, ότι η έλευση του Χριστού συνεχίζεται και σήμερα στον κόσμο. Πώλος είναι ο «εξ εθνών λαός» επάνω στον οποίο αναπαύεται ο Χριστός και δια του οποίου αναγορεύθηκε «βασιλεύς πάσης της γης». Η συναγωγή των Εβραίων έμεινε στην πονηριά, ασυγκίνητη από την παρουσία Του. Εγκατέλειψε τον Υιό του Θεού και πολύ σύντομα από το «Ωσαννά» έφτασε στο «Σταυρωθήτω». Έμεινε επαναπαυμένη στις προγονικές δάφνες, τυφλή μπροστά στην άφατη φιλανθρωπία Του. Ο ευνοημένος λαός δεν αναγνώρισε τον Σωτήρα. Οι ακριβοδίκαιοι τηρητές του Νόμου δεν αντιλήφθηκαν την παρουσία του νομοθέτη. Αλλά οι άνθρωποι των παθών και της ειδωλολατρίας, οι ταπεινωμένοι μέσα στην εμπάθεια της καθημερινότητας τον αναγνώρισαν, τον τίμησαν και τον λάτρεψαν. Από την απιστία ήλθαν στην πίστη και από τον εγωισμό έφτασαν στην κατάσταση της αγάπης. Εξαγοράστηκαν με το τίμιο αίμα του Χριστού από την καταδυναστεία του διαβόλου, ανακαινίσθηκαν με την χάρη του Αγίου Πνεύματος και έγιναν ο νέος Ισραήλ του Θεού. Αυτός ο λαός της Χάριτος, ο ελεημένος από τον Θεό (Α' Πέτρ. Β' 10) υποδέχεται σήμερα τον ερχόμενο Βασιλέα. Συνωσιζόμενος στην Αγία Σιών, στον Πανάγιο Τάφο του Κυρίου, αλλά και σ' όλους τους Ορθοδόξους Ναούς, υποδεχόμενος τον Σωτήρα του ψάλλει: «Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου».

Δεν έπαψαν να υπάρχουν και σήμερα Χριστιανοί που σκέπτονται όπως οι Ιουδαίοι της εποχής εκείνης. Όπως εκείνοι «εβλασφήμουν παρανόμως» και από φθόνο εξύφαιναν την κατά του Χριστού συνωμοσία, έτσι και σήμερα, στο θρίαμβο της Εκκλησίας και της πίστεως, υπάρχουν άνθρωποι που με δόλο σχεδιάζουν τον αφανισμό της. Συνεργάζονται με τις δυνάμεις του σκότους να «διαλύσουν» τη θεοϊδρυτη Εκκλησία και μετέρχονται όλα τα μέσα για να τη διαπομπεύσουν και την εξευτελίσουν. Η Ιστορία όμως μας διδάσκει ότι «φοβερόν το εμπεισείν εις χείρας Θεού ζώντος. Ούτος Κριτής έστιν ενθυμήσεων και εννοιών καρδίας». Τίποτε δεν Του διαφεύγει. Προς στιγμήν σιωπά και μακροθυμεί, αλλά στο τέλος εξαπολύει τους κεραυνούς της δικαίας του οργής.

Αδελφοί μου,

Και σήμερα έρχεται ο Χριστός στη γη των στεναγμών και των δακρύων. Έρχεται για να θυσιαστεί και να αναστηθεί χάρη των ανθρώπων. Πόσοι από εμάς είναι έτοιμοι να απλώσουν τα πέπλα των θείων έργων στην υποδοχή Του και αντί βαΐων να πάρουν στα χέρια τους τα εύοσμα άνθη των αρετών; Πόσοι ομολογούν πίστη στον ουράνιο Βασιλέα και πόσοι, σαν τους Φαρισαίους, σπεύδουν να σχεδιάσουν της προδοσίας το φίλημα; Ας προσέξουμε η δική μας υποδοχή να είναι η αρμόζουσα, με ολάνοικτη την πόρτα της ψυχής και της αγάπης την αγκαλιά.

Γεώργιος Σαββίδης

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

Απόστολος: Πράξ. α' 1 – 8

Ευαγγέλιο: Ιωάν, α' 1 – 17

19 Απριλίου 2020

«Πάσχα εν χαρά αλλήλους περιπτυσώμεθα... Είπωμεν αδελφοί, και τοις μισούσιν ημάς, συγχωρήσωμεν πάντα τη Αναστάσει»

Ιδιαίτερα σημαντικό το γεγονός που γιορτάζουμε σήμερα, αγαπητοί μου αδελφοί. Γεγονός μοναδικό, που αποτελεί έκφραση της αγάπης του Θεού προς τον άνθρωπο και συνάμα το αποδεικτικό μέσο δια του οποίου εκφράζεται η δύναμη και η νίκη του Θεού ενάντια στη φθορά και τον θάνατο. Τούτο το γεγονός, αν και συντελείται σε κάποια ιστορική στιγμή, εντούτοις παραμένει άγνωστη και απεριγράπτη η στιγμή που εκδηλώνεται. Είναι πέρα από τα ανθρώπινα και άρα πέρα από την Ιστορία, γι' αυτό και δεν αποτυπώνεται με ανθρώπινα μέσα.

Η Ανάσταση του Χριστού είναι το αποκορύφωμα μιας σειράς ενεργειών του Θεού μέσα από τις οποίες εκφράζεται η σταθερή αγάπη του Θεού προς τον άνθρωπο, με στόχο την επαναφορά του ανθρώπου στην αρχική του θέση, δηλαδή τον Παράδεισο και άρα την αιώνια ζωή. Η Ανάσταση του Χριστού είναι η κορυφαία νίκη του Θεού, ως πηγής της ζωής, ενάντια στη φθορά και τον θάνατο. Σ' αυτή τη μάχη και σ' αυτή τη νίκη καλεί ο Θεός διαχρονικά όλους τους ανθρώπους για να γίνουν κοινωνοί και συμμετοχοί μέσα από τους δικούς τους αγώνες.

Γιατί, όπως ακούσαμε και στο σημερινό Ευαγγέλιο και όπως διαπιστώνουμε στην καθημερινή ζωή, οι άνθρωποι αντιστρατευόμαστε σταθερά την προσπάθεια του Θεού για να μας απαλλάξει από όλες τις συνέπειες της φθοράς και του θανάτου. Και υπέρβαση της φθοράς και του θανάτου δε σημαίνει απλά εξαφάνιση της ασθένειας και κατάργηση του φυσικού θανάτου. Υπέρβαση της φθοράς σημαίνει υπέρβαση του μίσους, που σκοτώνει καθημερινά τον άνθρωπο. Χωρίς την υπέρβαση αυτή ο θάνατος εξακολουθεί να υπάρχει μέσα μας. Χωρίς το ξεπέραςμα του μίσους δεν μπορεί να υπάρξει συμμετοχή στο πανηγύρι της Χαράς που είναι η Ανάσταση. Χωρίς το ξεπέραςμα του μίσους δεν μπορεί να προβάλλει το φως της Ανάστασης. Αν δεν προηγηθεί η από μέρους μας συγχώρηση των ανθρώπων δεν έχουμε και το δικαίωμα να ψάλλουμε το Χριστός Ανέστη. «Είπωμεν αδελφοί, και τοις μισούσιν ημάς, συγχωρήσωμεν πάντα τη Αναστάσει και ούτω βοήσωμεν. Χριστός ανέστη εκ νεκρών θανάτω θάνατον πατήσας και τοις εν τοις μνήμασι ζώην χαρισάμενος». Το δοξαστικό της σημερινής ημέρας παρουσιάζει το γεγονός της Αναστάσεως σαν γεγονός απελευθέρωσης από τη φθοροποιά συνέπεια της διαβολικής ενέργειας εναντίον του ανθρώπου. Για τούτο η νίκη του Χριστού ενάντια στην ενέργεια του διαβόλου πρέπει να γίνει και ενέργεια του ανθρώπου. «Ανέστη Χριστός και πεπτώκασι δαίμονες. Ανέστη Χριστός και καίρουσιν Άγγελοι. Ανέστη Χριστός και ζωή πολιτεύεται. Ανέστη Χριστός και νεκρός ουδεις επί μνήματος. Χριστός γαρ εγερθεις εκ νεκρών απαρχή των κεκοιμημένων εγένετο».

Μέσα από τους πιο πάνω στίχους του κατηχητικού του λόγου, ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος συμπυκνώνει όλη τη δύναμη της Αναστάσεως σαν νίκη κατά των δαιμόνων, σαν χαρά των Αγγέλων και σαν επαναφορά της ζωής. Αυτή η επαναφορά της ζωής μοιάζει σαν νέα δημιουργία. Για τούτο και στο σημερινό Ευαγγέλιο έχουμε αναφορά σ' αυτή τη δημιουργία που συντελείται μέσα από τη δημιουργική ενέργεια του Λόγου του Θεού, του Χριστού. Όπως τότε το φως ζωογόνησε τη δημιουργία, έτσι και τώρα «πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανόσ τε και

γη και τα καταχθόνια». Κατά συνέπεια, όλη η κτίση και κατ' επέκταση και οι άνθρωποι, θα πρέπει να γιορτάσουν την Ανάσταση του Χριστού σαν την απελευθέρωση όλων από τη φθορά και τον θάνατο.

Τούτο το Πάσχα που προβάλλει σήμερα για μας, είναι «Πάσχα καινόν, Άγιον, Πάσχα μυστικόν». Είναι Πάσχα των πιστών, γιατί ο Χριστός είναι ο Λυτρωτής. Αν αυτό το Πάσχα δεν το συνδέσουμε με το πρόσωπο του Χριστού ως κορυφαίο γεγονός πίστης και έκφρασης ζωής, τότε οι εορτασμοί θα είναι επιφανειακοί, τότε ούτε αγιασμό θα επιτύχουμε ούτε και οι πύλες του Παραδείσου θα ανοίξουν για μας. Ως άλλοι πρωτόπλαστοι θα καθόμαστε «κατέναντι του παραδείσου» και θα θρηνούμε γι' αυτά που εκάσαμε και ιδιαίτερα γιατί στη δυνατότητα επιλογής που είχαμε ανάμεσα στη ζωή και τον θάνατο εμείς απορρίψαμε τη ζωή. Και την Ανάσταση του Χριστού θα πρέπει να την δούμε πρώτιστα σαν δυνατότητα ελπίδας ζωής. Αυτή η δυνατότητα τότε μόνο θα υπάρξει όταν οι άνθρωποι μεταμορφωθούμε εσωτερικά και, μέσα από την αγάπη προς τους άλλους ανθρώπους, αισθανθούμε μέσα μας να σπάζουν τα δεσμά του Άδη. Αυτή η συντριβή θα είναι η απαρχή της ελπιδοφόρου αναγέννησης του συνόλου των ανθρώπων. Τότε, κατά τον υμνωδό «Χριστόν οψόμεθα δικαιοσύνης ήλιον πάσι ζώην ανατέλλοντα».

Αυτή είναι η έννοια του Πάσχα. Πάσχα σημαίνει μετάβαση από τον κόσμο της δουλείας στον κόσμο της ελευθερίας. Πάσχα σημαίνει απελευθέρωση. Και απελευθέρωση θα υπάρξει μόνο όταν θάψουμε κάθε τι που μας νεκρώνει. Μόνον τότε θα μπορούμε να πούμε, και προ παντός να βιώσουμε: «Χθες συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον αναστάντι σοι. Συνεσταυρούμην σοι χθες, αυτός με συνδόξασον εν τη βασιλεία σου». Ακολουθώντας το παράδειγμά Σου μέσα από την αγάπη, μέσα από τη συγκώρευση των άλλων και ιδιαίτερα αυτών που με εσταύρωσαν, είμαι τώρα κι εγώ συμμετοχος στο γεγονός της Αναστάσεώς Σου. Τώρα σε παρακαλώ κάνε με άξιο της βασιλείας Σου, γιατί έζησα στην πράξη αυτή την αγάπη, αφού νίκησα το μίσος και συγκώρησα όσους με μίσησαν ή μου έκαναν κακό.

Αδελφοί μου, είμαστε σε θέση να αναφωνήσουμε το «Χριστός Ανέστη»; Αν ναι, τότε ας κάνουμε μια επαλήθευση. Ας πλησιάσουμε εκείνον που μισούμε, γιατί δεν είναι απαραίτητο μόνο οι άλλοι να μας μισούν, κι ας του πούμε «συγγνώμη αγαπητέ - αγαπητή μου» και εννοώντας το πραγματικά ας προσθέσουμε το «συγκωρήσωμεν πάντα τη Αναστάσει». «Συγκωρήσωμεν πάντα». Δηλαδή με την ευκαιρία της Αναστάσεώς ας τα συγκωρήσουμε όλα. Ας τους συγκωρήσουμε όλους, για να μπορέσουμε να βιώσουμε μέσα μας το «νυν πάντα πεπλήρωται φωτός». Ναι αδελφοί μου, «Αναστάσεώς ημέρα» η σημερινή μέρα. Για τούτο και «αλλήλους περιπτυσώμεθα». Για τούτο είναι μέρα συμφιλίωσης, αλληλοσυγκώρευσης και αγάπης. Ο Κύριος με τη συγκατάβασή του μας συγκώρεσε, μας έσωσε και μας συμφιλίωσε με τον Θεό. Αυτή τη συμφιλίωση με τον Θεό ας την ανταποδώσουμε με τη συμφιλίωση με τον συνάνθρωπο. Με τον τρόπο αυτό γινόμαστε συνδημιουργοί του Θεού στην προσπάθεια για ανάπλαση του χαλασμένου κόσμου. Και η ανάπλαση αυτή ας ξεκινήσει από μας. Τότε ακριβώς, στην προσφώνηση «Χριστός Ανέστη» ο πιο γλυκός απόηχος που θ' ακουστεί θα 'ναι το «ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ».

Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

Απόστολος: Πραξ. ε' 12 - 20

Ευαγγέλιον: Ιωάννου κ' 19 - 31

Κυριακή 26 Απριλίου 2020

Χριστός ανέστη, αγαπητοί μου αδελφοί!

Η αναστάσιμη, διακαινήσιμη εβδομάδα, που θεωρείται σαν μια μέρα, πέρασε. Το μήνυμα της αναστάσεως, το μήνυμα της χαράς που υπόσχεται και την δική μας ανάσταση, παραμένει ζωντανό και έντονο. Οι «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν» παρουσίες του Κυρίου, «ὄπιανόμενος αὐτοῖς καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ», μέχρι την ημέρα της Αναλήψεώς Του, είναι πολλές, στους φοβισμένους μαθητές Του. Γι' αυτό και ο χαιρετισμός που απευθύνεται από τον Κύριο, είναι «εἰρήνη ὑμῖν», για να συνέλθουν από τη λογική έκπληξή τους, να ξεπεράσουν τους φόβους τους. Αμέσως, με απόλυτη ηρεμία και την μεταδοτική Του νηφαλιότητα, μετά στους εμβρόντητους μαθητές, επιδεικνύει τα χέρια Του, την πλευρά Του, για να αποδείξει ότι είναι αυτός ο Κύριος και Διδάσκαλός τους. Είναι Αυτός, που βασανίστηκε, σταυρώθηκε, ετάφη και αναστήθηκε! Είναι Αυτός που για τρία χρόνια έζησε μαζί τους, περπάτησε και ταλαιπωρήθηκε, συνέφαγε μαζί τους. Γύρισε πόλεις και χωριά, δίδαξε, παρέδωσε τον νέο νόμο, την Καινή Διαθήκη. Έμπρακτα σπλαχνικός ως δημιουργός Θεός, ευεργέτησε τα αγαπητά Του πλάσματα. Θεράπευσε πληθώρα ασθενών και αδυνάτων, με τα εξωλογικά θαύματά Του, που έγιναν αφορμή να δοξαστεί το όνομά Του, να πιστέψουν τη θεία Του προέλευση. Σημειώνει ο ευαγγελιστής Ιωάννης, είναι «καὶ ἄλλα πολλά ὅσα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς», τα οποία αν γραφούν σε βιβλία, ένα-ένα, «οὐδέ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία». Είναι τόσα πολλά που έκαμε, που δε θα χωρούσε ὅλος ο κόσμος από τα βιβλία, που θα τα περιέγραφαν. Συμπλήρωσε λοιπόν, την επί γης παρουσία Του, που υποσχέθηκε. Αλλά τώρα αναστήθηκε! Χριστός ανέστη!

Αν μπορούσαμε, αγαπητοί μου αδελφοί, να φανταστούμε εκείνη τη κοσμοϊστορική στιγμή! Αν μπορούσαμε ακόμη, να είμασταν παρόντες, να νιώσουμε και μεις, να συμμετάσχουμε στην αγαλλίαση, τη χαρά και τα επιφωνήματα, τῶν μέχρι πριν από λίγο, πολύ λυπημένων, ίσως απογοητευμένων και κυρίως καταπονημένων από «τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων», μαθητῶν! Είναι μια θεία, έξω από τα ανθρώπινα, αυτή η σκηνή, αυτό το περιστατικό.

«Εἰρήνη ὑμῖν». Είναι ο χαιρετισμός Του προς τους μαθητές. Πράγματι χρειάζεται να ειρηνεύσουν. «Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καὶ γὼ πέμπω ὑμᾶς». Από τη στιγμή αυτή παύουν να είναι οι μαθητές. Μετατρέπονται σε αποστόλους. Η αποστολή που ανέθεσε ο Πατέρας στο Γιο Του, μεταφέρεται στους μαθητές. «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη». Δεν είναι πλέον Αυτός, που ως Μεσσία, και ως δικό τους επίγειο βασιλέα, περίμεναν οι Εβραίοι, είναι ο Χριστός σωτήρας, ο λυτρωτής ὅλου του κόσμου.

Η δύσκολη και απαιτητική αποστολή, που απευθύνεται εις «πάντα τα ἔθνη», χωρίς διακρίσεις και περιορισμούς, ενισχύεται με την εμφύσηση, τη δύναμη και τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος. Λέγει ο Αναστάς προς τους μαθητές: «Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον!» Και συμπληρώνει παραδίδοντας σ' αυτούς, που θα Τον διαδεχθούν, και την ιερατική εξουσία, συγχωρήσεως των αμαρτιῶν, που

είχε μόνο ο Κύριος. «ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἄν τινων κρατῆτε κεκράτηνται».

Εἶναι το ἱερατεῖο της Εκκλησίας Του, που λαμβάνει την εντολή Του, να Τον διαδεχτεί. Θα εἶναι ο συνεκτικός δεσμός τῶν πιστῶν οπαδῶν Του. Ἡ Χριστιανική Εκκλησία, που μετά την πανηγυρική ἰδρυσή της, την Πεντηκοστή ἡμέρα ἀπό την ἀνάστασή Του, θα δεχτεί ὅλους τους πιστούς.

Τους πιστούς που ἐνώνει ἡ πίστη στην ἀνάσταση του Κυρίου. Μη μας διαφεύγει, ἀγαπητοί μου, ὅτι βάση της πίστεως μας εἶναι ἡ ἀνάσταση. Γιατί «εἰ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἢ πίστις ὑμῶν. ἐτι ἐστὲ ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν». Ἀν δεν ἔχει ἀναστήθῃ ο Χριστός τότε ἡ πίστη μας, εἶναι χωρίς περιεχόμενο. Θα μείνουμε βυθισμένοι στις ἁμαρτίες μας. Ἀλλά ο Χριστός ἀναστήθηκε, ἀγαπητοί μου! Ἀναστήθηκε και φανερώθηκε ἐπανελημμένα στους μαθητές Του και πρώτα ἀπό ὅλους, στις Μυροφόρες γυναῖκες που πήγαν να τελέσουν επικήδεια ἔθιμα στον τάφο Του, και που τον βρήκαν ἄδειο. Και μετά, κατὰ την πρώτη ἀπό τις ἐμφανίσεις Του, «τῶν θυρῶν κεκλεισμένων», που ἐγίνε στους φοβισμένους μαθητές Του, ἔτυχε να λείπει ο ἀπόστολος Θωμάς. Ὅταν λοιπὸν οἱ συμμαθητές του, περιχαρεῖς και ἐνθουσιασμένοι, φώναξαν ὅλοι μαζί «ἑώρακαμεν τὸν Κύριον», δεν πίστεψε. Ἀν δεν δῶ τα σημάδια τῶν καρπιῶν στα χέρια Του και δε βάλω το χέρι στις τρύπες τῶν χεριῶν και της πλευράς Του, δεν πρόκειται να πιστέψω. Ἐπτά μέρες πέρασαν και ο Ἀναστάς, «τῶν θυρῶν κεκλεισμένων» και πάλι, παρουσιάζεται. «Εἰρήνη ὑμῖν», ο χαιρετισμός Του. Μετά ἀπευθυνόμενος στον Θωμά: Βάλε το δάκτυλό σου στα χέρια Μου, εἶπε, βάλε το χέρι σου στην πλευρά Μου, και παύσε να εἶσαι ἄπιστος, ἀλλά πιστός. Δε χρειάστηκε τίποτε περισσότερο. Μετανιωμένος για την ἀμφιβολία του ο Θωμάς, ὁμολογώντας την πίστη του στην ἀνάσταση, ἀλλά κυρίως στη θεότητα του Κυρίου, φώναξε χαρούμενος: «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου!».

Και ἡ ἀπάντηση του Κυρίου, που ἀπευθύνεται ὄχι μόνο στον Θωμά, ἀλλά σὲ κάθε ἓνα ἀπὸ εμᾶς, ἀγαπητοί μου: «Ὅτι ἑώρακάς με, πεπίστευκας. Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες.» Ἐπειδὴ με ἔχεις δεῖ, πίστεψες, καλότυχοι ἐκεῖνοι που ἐνὸς δεν Με εἶδαν, πίστεψαν! Ναι, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶμαστε πράγματι καλότυχοι, γιατί ἐνὸς εμεῖς δεν εἶχαμε την χαρὰ και την εὐλογία, να δούμε με τα φυσικά, ἀνθρώπινα μάτια μας, τον Ἀναστάντα Κύριο, ὅμως πιστεύουμε. Εἶμαστε πιστοὶ οπαδοὶ Του. Ἀνήκουμε στην εὐλογημένη ἀπὸ τον Κύριο μας, Χριστιανική Εκκλησία. Ἀδέλφια, στο ὄνομά Του. Μπορεῖ να μην εἶχαμε την εὐτυχία να ζήσουμε σ' ἐκεῖνη την ἐποχή, μαζί με τον Χριστό. Ἐχουμε ὅμως την δυνατότητα να Τον γνωρίσουμε με τα μάτια της ψυχῆς μας. Ἐχουμε την εὐκαιρία να διαβάσουμε και να ἀκούμε τον λόγο, τη διδασκαλία Του, και μάλιστα την ἰδιαίτερη εὐλογία, να Τον ἀκούμε να μιλάει στη γλῶσσα μας. Ἐπικοινωνοῦμε μαζί Του με την προσευχή μας, και εἶμαστε βέβαιοι ὅτι μας ἀκούει. Ἀλλά το κυριότερο: Μπορούμε να Τον δεχτοῦμε μέσα μας, με την Θεία Κοινωνία, που μας ἐνώνει και μεταξύ μας. Ἐχει λοιπὸν, ἰδιαίτερη σημασία και μεγάλη ἀξία που πιστεύουμε χωρίς χειροπιαστὲς ἀποδείξεις. Αὐτὴ την πίστη θέλει να μας ἐνισχύσει ἡ σημερινὴ περικοπή. Γιατί ἀν δεν πιστεύουμε στην ἀνάσταση του Κυρίου μας, ἀσφαλῶς οὔτε στη δική μας θα πιστέψουμε. Και τότε ποιο νόημα θα ἔχει ἡ ζωὴ μας χωρίς την ἀκράδαντη πίστη μας σὲ Εκείνον, χωρίς την βεβαιότητα για την κληρονομία της οὐράνιας βασιλείας Του;

Δ.Γ.Σ.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυ.	1/3	ΕΜΠΙΑ	Τε.	1/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)
Πα.	6/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας (Α΄ Χαίρ.)	Πα.	3/4	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ. Σπυριδωνας (Ακάθιστος Ύμνος)
Κυ.	8/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Κυ.	5/4	ΧΛΩΡΑΚΑ
Κυ.	8/3	ΦΑΣΟΥΛΑ (Εσπ.)	Κυ.	12/4	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα
Πα.	13/3	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ. Παρασκευή (Β΄ Χαίρ.)	Κυ.	12/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
Κυ.	15/3	ΛΕΥΚΩΣΙΑ	Δε.	13/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας (Βράδυ)
Πα.	20/3	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι (Γ΄ Χαίρ.)	Τρ.	14/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
Κυ.	22/3	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Παύλου και Βαρνάβα	Πε.	16/4	ΠΑΦΟΣ, Αγ. Παύλου και Βαρνάβα (Πρωί)
Τρ.	24/3	ΒΑΣΑ (Εσπ.)	Πε.	16/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
Τε.	25/3	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Θεοσκεπαστη	Πα.	17/4	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυριδωνας (Πρωί)
Τε.	25/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)	Πα.	17/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
			Σα.	18/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας (Πρωί)
			Σα.	18/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)
			Κυ.	19/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ. Αγάπης)
			Τρ.	21/4	ΠΑΧΥΑΜΜΟΣ
			Τε.	22/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ.)
			Πε.	23/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
			Πα.	24/4	ΑΜΑΡΓΕΤΗ
			Κυ.	26/4	ΑΓΙΟΣ ΘΩΜΑΣ

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Πε.	5/3	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ, Άγιος Κόνωνας	Πα.	..3/4	Ι.Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Ακάθιστος Ύμνος - Αγρυπνία)
Σα.	7/3	ΓΙΟΛΟΥ	Κυ.	5/4	ΜΕΣΑΝΑ
Κυ.	8/3	ΑΡΓΑΚΑ	Κυ.	19/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Εσπ. Αγάπης)
Δε.	9/3	ΦΑΣΟΥΛΑ	Κυ.	19/4	ΜΕΣΑΝΑ (Εσπ. Αγάπης)
Κυ.	15/3	ΤΣΑΔΑ	Δε.	20/4	ΜΕΣΑΝΑ, Ι. Μ. Αγ. Γεωργίου Κουμάνων
Κυ.	22/3	Ι.Μ. ΣΤΑΥΡΟΥ ΤΗΣ ΜΙΝΘΗΣ	Σα.	25/4	ΓΙΟΛΟΥ, Απόστολος Μάρκος
Τε.	25/3	ΒΑΣΑ (+ Δοξολογία)	Κυ.	26/4	ΑΡΟΔΕΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

15/3	ΜΑΝΑΡΙΑ	5/4	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ
22/3	ΚΟΥΚΛΙΑ	26/4	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
29/3	ΑΡΜΟΥ		

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ

1/3	ΣΤΡΟΥΜΠΙ	5/4	ΑΥΔΗΜΟΥ
8/3	ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	26/4	ΣΤΑΤΟΣ
22/3	ΓΙΟΛΟΥ		

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

15/3	ΑΧΕΛΕΙΑ	5/4	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ
22/3	ΤΙΜΗ	26/4	ΛΕΜΠΑ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.ιπραρηου.org